

Organizovaná skupina

Při nedostatku jiných důkazů, zejména výpovědí členů organizované skupiny, je možno na rozdělení jejich úloh, resp. určitou plánovitost a koordinovanost jejich jednání, logicky usuzovat i ze samotného skutkového děje. Bude tomu tak zejména v případech, kdy jednání spolupachatelů je natolik neobvyklé, že jiný závěr, než že jde o předem smluvené jednání organizované skupiny spolupachatelů, v jehož rámci má např. některý spolupachatel odvést pozornost poškozeného, jiný trestnou činnost provést a další pak zajistit, aby trestná činnost nebyla odhalena, je logicky vyloučen. V případě rozdělení jednotlivých úkolů u trestné činnosti páchané členy organizované skupiny není třeba, aby byla předchozí dohoda učiněna výslovně či se vztahovala na všechny konkrétní okolnosti provedení činu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 11 Tdo 113/2008, ze dne 17.4.2008)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání dovolání podané nejvyšší státní zástupkyní v neprospěch obviněných M. D., J. K. a M. C. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 61 To 368/2007, jako soudu odvolacího, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 29 T 17/2007, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se zrušuje usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 61 To 368/2007. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se současně zrušují také další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Městskému soudu v Praze přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 29 T 17/2007, byl obviněný M. D., bez pracovního poměru, trvale bytem R., B., M. E., uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d) tr. zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., za který byl podle § 247 odst. 1 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání dvanácti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do věznice s dozorem, a podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. mu byl dále uložen trest vyhoštění na dobu určitou, a to v délce trvání deseti let.

Shora citovaným rozsudkem byla dále obviněná J. K., bez pracovního poměru, trvale bytem P., J., a obviněný M. C., bez pracovního poměru, trvale bytem R., B., M., uznáni vinnými trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d), e) tr. zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., za který byla obviněná J. K. odsouzena podle § 247 odst. 1 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání dvou let, pro jehož výkon byla zařazena podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. do věznice s dozorem, přičemž byl zároveň zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 10. 2006, sp. zn. 44 T 56/2006, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2007, sp. zn. 67 To 1/2007, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a obviněný M. C. odsouzen podle § 161 odst. 2 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání tří let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou, a podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. mu byl dále uložen trest vyhoštění, a to na dobu neurčitou. Zároveň byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 11. 2006, sp. zn. 42 T 74/2006, ve spojení s usnesením Městského soudu v

Praze ze dne 19. 12. 2006, sp. zn. 61 To 507/2006, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle skutkových zjištění Obvodního soudu pro Prahu 10 se obvinění dopustili shora uvedené trestné činnosti tím, že dne 17. 3. 2006 kolem 13:00 hod. v P., Ž. ulici, po předchozí domluvě a po vzájemné dělbě úkolů ještě společně s další dosud nezadrženou osobou odlákali pozornost dosud neztotožněné poškozené osoby tak, že obžalovaná K. a dosud nezadržená osoba se s mapou dotazovali poškozené na cestu, obžalovaný C. dával pozor, zda nejsou sledováni a obžalovaný D. v pokleku vytáhl poškozené peněženku z tašky, ale když viděl, že jsou spatřeni kolemjdoucími, vrátil nepoškozenou peněženku zpět, a obžalovaný M. C. se takového jednání dopustil přesto, že byl odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 25. 2. 2006, sp. zn. 1 T 26/2006, který nabyl právní moci téhož dne, za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d) tr. zák., a byl mu původně uložen trest vyhoštění ve výměře čtyř roků, a obžalovaná J. K. se takového jednání dopustila přesto, že byla odsouzena trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 25. 2. 2006, sp. zn. 1 T 26/2006, který nabyl právní moci téhož dne, za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d) tr. zák., a byl jí původně uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců.

Proti citovanému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 podal odvolání státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 v neprospěch všech obviněných a dále i obviněný M. C., přičemž na podkladě těchto odvolání rozhodl Městský soud v Praze, jako soud odvolací, usnesením ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 61 To 368/2007, tak, že podle § 256 tr. ř. obě podaná odvolání zamítl. Toto usnesení bylo doručeno mimo jiné obviněným M. D., M. C. a J. K. všem shodně dne 19. 9. 2007, obhájci obviněného D. dne 20. 9. 2007, obhájci obviněného C. dne 21. 9. 2007, obhájci obviněné K. dne 20. 9. 2007 a Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 10 dne 18. 9. 2007.

Proti citovanému usnesení odvolacího soudu podala nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněných D., C. a K. dovolání, které bylo doručeno Obvodnímu soudu pro Prahu 10 dne 8. 11. 2007.

Nejvyšší státní zástupkyně svým dovoláním napadla výrokovou část usnesení odvolacího soudu. Ohledně dovolacího důvodu uvedla, že napadeným usnesením bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání, ačkoliv již rozsudek soudu prvního stupně spočíval na nesprávném právním posouzení skutku, přičemž odkázala na § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř.

Naplnění uvedených dovolacích důvodů spatřuje nejvyšší státní zástupkyně v tom, že soudy neposoudily skutek tak, že se ho obvinění dopustili jako členové organizované skupiny ve smyslu § 247 odst. 3 písm. a) tr. zák. Dále uvedla obecné úvahy k výkladu organizované skupiny. Pokud jde o posuzovanou věc, konstatovala nejvyšší státní zástupkyně, že úroveň součinnosti obviněných přesáhla běžné spolupachatelství. Existence organizované skupiny není podmíněna předchozí výslovnou dohodou mezi obviněnými. V posuzovaném případě však šlo o domluvenou, promyšlenou a zorganizovanou trestnou činnost, jejímž cílem bylo provádět kapesní krádeže. Počet osob a striktní dělba práce podle názoru nejvyšší státní zástupkyně vylučují, aby trestná činnost byla výsledkem pouze konkludentní dohody, aniž by byly specifikovány úlohy pro jednotlivé obviněné. V této souvislosti nejvyšší státní zástupkyně dodala, že předchozí trestná činnost obviněných C. a K. byla naprosto identická a spáchaná shodným a vysoce charakteristickým způsobem jako trestná činnost projednávaná Obvodním soudem pro Prahu nyní.

V další části svého dovolání nejvyšší státní zástupkyně uvedla, že z hlediska posouzení, zda byl trestný čin spáchán organizovanou skupinou, není významná okolnost, že se pachatelům nepodařilo odcizenou věc uschovat. Vzhledem ke specifické formě majetkové trestné činnosti (tzv. kapesní krádeže) nelze zcela vyloučit, že budou pachatelé zpozorováni a přistiženi dalšími osobami. Ani

skutečnost, že byla trestná činnost spáchána jedním útokem, nevylučuje její posouzení jako spáchanou členy organizované skupiny.

Závěrem svého dovolání odkázala nejvyšší státní zástupkyně na rozhodnutí publikované pod č. [36/1995](#) Sb. rozh. tr., které se zabývá naplnění znaků trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zák., přičemž toto rozhodnutí je založeno, podle mínění nejvyšší státní zástupkyně, na v podstatě shodných skutkových okolnostech, jako nyní posuzovaná věc.

Vzhledem k uvedenému navrhla nejvyšší státní zástupkyně, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze, včetně dalších rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, přikázal podle § 265l odst. 1 tr. ř. Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, a toto rozhodnutí učinil v souladu s § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání.

K dovolání nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřil nejprve obhájce obviněného D., JUDr. F. V. Ve svém dopise ze dne 16. 11. 2007 uvedl, že souhlasí s projednáním dovolání v neveřejném zasedání (srov. č. l. 320). K dovolání se dále vyjádřila i obviněná K., a to dopisem ze dne 22. 11. 2007, přičemž uvedla, že nesouhlasí s projednáním dovolání v neveřejném zasedání (srov. č. l. 321) a rovněž její obhájce, Mgr. V. K., dopisem ze dne 26. 11. 2007 s tím, že souhlasí s projednáním dovolání v neveřejném zasedání (srov. č. l. 322-323). Jiná vyjádření obviněných nebo jejich obhájců trestní spis sp. zn. 29 T 17/2007 neobsahuje.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda je v této trestní věci dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnou osobou. Shledal přitom, že dovolání nejvyšší státní zástupkyně přípustné je [§ 265a odst. 1, 2 písm. a), h) tr. ř.], že bylo podáno v zákonné lhůtě, jakož i na místě, kde je lze učinit (§ 265e odst. 1 tr. ř.), a že bylo podáno oprávněnou osobou [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. ř.].

Vzhledem k tomu, že lze dovolání podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda lze dovolatelkou uplatněné dovolací důvody považovat za důvody uvedené v citovaném ustanovení zákona, jejichž existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem. V úvahu přitom přicházelo posouzení pouze ve vztahu k ustanovení odstavce prvního § 265b tr. ř.

Nejvyšší státní zástupkyně ve svém dovolání označuje jako dovolací důvod nejprve skutečnosti uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. K tomuto je třeba v obecné rovině uvést následující:

Podle citovaného ustanovení lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z uvedeného plyne, že v rámci rozhodování o dovolání vychází Nejvyšší soud zásadně ze skutkových zjištění provedených soudy v předchozím řízení a pouze hodnotí, zda tato skutková zjištění byla z hlediska hmotného práva správně posouzena. Není tedy možné namítat nic proti samotným skutkovým zjištěním soudu, proti tomu, jak soud hodnotil důkazy, v jakém rozsahu provedl dokazování, jak postupoval při provádění důkazů, apod. V tomto směru totiž nejde o aplikaci hmotného práva, ale procesních předpisů, zejména ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. o postupu orgánů činných v trestním řízení při zjišťování skutkového stavu a při hodnocení důkazů. Hmotně právní posouzení se pak týká především trestního práva hmotného, ale může se týkat i jiných právních odvětví (k tomu srov. č. [36/2004](#) Sb. rozh. tr., str. 299). Nesprávnost může spočívat v tom, že soud nesprávně aplikuje normu hmotného práva tím, že buď použije jiný právní předpis či jiné ustanovení nebo použije správný právní předpis a jeho správné ustanovení, ale nesprávně je vyloží. Nesprávnost může rovněž spočívat v chybně posouzené

předběžné otázce. Je třeba dodat, že v žádném z dalších ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. trestní řád nepřipouští jako důvod dovolání, že by rozhodnutí bylo založeno na nesprávném nebo neúplném skutkovém zjištění. Z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., je dovolání podáno i v případě, kdy je v něm sice citováno některé z ustanovení § 265b tr. ř., ale ve skutečnosti jsou vytýkány vady, které zákon jako důvod dovolání nepřipouští.

Předně je možno konstatovat, že pokud nejvyšší státní zástupkyně namítá, že jednání obviněných mělo být právně posouzeno i podle tzv. kvalifikované skutkové podstaty uvedené § 247 odst. 3 písm. a) tr. zák., neboť obvinění spáchali skutek jako členové organizované skupiny, pak jde o námitku, která naplňuje zvolený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a Nejvyšší soud se jí dále věcně zabýval.

V obecné rovině lze připomenout, že organizovaná skupina představuje formu trestné součinnosti, kterou lze charakterizovat jako sdružení více osob, v němž je provedeno určité rozdělení úloh mezi jednotlivé členy a jeho činnost se v důsledku toho projevuje určitou plánovitostí a koordinovaností, kterou se spáchání činu usnadňuje a zvyšuje se pravděpodobnost dosažení sledovaného cíle (srov. č. 53/1976-II Sb. rozh. tr.), a tím se zvyšuje i nebezpečnost činu pro společnost. Přitom je třeba, aby šlo nejméně o tříčlenné sdružení trestně odpovědných osob (srov. č. 45/1986 Sb. rozh. tr.). Na rozdíl od zločinného spolčení může být organizovaná skupina vytvořena i ad hoc ke spáchání jednoho trestného činu. Soustavnost se zde nevyžaduje. U organizované skupiny se rovněž nevyžaduje vnitřní organizační struktura, která by byla charakterizovaná vztahy nadřízenosti a podřízenosti, jak je tomu právě u zločinného spolčení (§ 89 odst. 17 tr. zák.).

Pokud jde o krádeže páchané členy organizované skupiny ve smyslu § 247 odst. 3 písm. a) tr. zák. lze dále připomenout, že k rozdělení úloh spolupachatelů může dojít např. tím způsobem, že jeden s novinami v ruce, jimiž si kryje volnou ruku, se zmocňuje cizí věci, druhý se přitiskne k poškozenému bezprostředně z druhé strany a třetí se na poškozeného tlačí zezadu, čímž vytvářejí tzv. „zátku“, přičemž čtvrtý sleduje, zda nejsou pozorováni (srov. č. 36/1995 Sb. rozh. tr.).

Z tzv. skutkové věty rozsudku nalézacího soudu vyplývá, že obvinění dne 17. 3. 2006 kolem 13:00 hod. v P., Ž. ulici, po předchozí domluvě a po vzájemné dělbě úkolů ještě společně s další dosud nezadrženou osobou odlákali pozornost dosud neztotožněné poškozené osoby tak, že obžalovaná K. a dosud nezadržená osoba se s mapou dotazovali poškozené na cestu, obžalovaný C. dával pozor, zda nejsou sledováni a obžalovaný D. v pokleku vytáhl poškozené peněženku z tašky, ale když viděl, že jsou spatřeni kolemjdoucími, vrátil nepoškozenou peněženku zpět.

Vzhledem k uvedeným skutkovým zjištěním je Nejvyšší soud toho mínění, že jde v posuzované věci o případ, kdy existuje nesoulad mezi skutkovými zjištěními na jedné straně a právním posouzením skutku na straně druhé, jak má namysli dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Skutkové okolnosti případu, jak byly zjištěny nalézacím soudem a popsány v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku nalézacího soudu, totiž nasvědčují tomu, že obviněnými spáchaný trestný čin krádeže podle § 247 tr. zák. byl jimi spáchán jako členy organizované skupiny ve smyslu § 247 odst. 3 písm. a) tr. zák. Tento závěr lze dovést nejen ze spojení obsaženého v tzv. skutkové větě „...po předchozí domluvě a po vzájemné dělbě úkolů...“, ale rovněž ze samotného popisu jednání obviněných, kdy obviněná K. a dosud nezadržená osoba se s mapou dotazovali poškozené na cestu, zatímco obviněný C. dával pozor, zda nejsou sledováni a obviněný D. v pokleku vytáhl poškozené peněženku z tašky. Již z takového popisu je patrné, že mezi obviněnými došlo k dělbě úkolů, a že obvinění jednali koordinovaným způsobem s cílem okrást poškozenou osobu. Skutečnost, že se jim to nakonec nepovedlo, není pro posouzení otázky, zda byla krádež spáchána obviněnými jako členy organizované skupiny zásadní. Stejně tak není pro toto posouzení zásadní skutečnost, že se obvinění dopustili pouze jednoho útoku.

V této souvislosti lze dodat, že při nedostatku jiných důkazů, zejména výpovědí členů organizované skupiny, je možno na rozdělení jejich úloh, resp. určitou plánovitosti a koordinovanosti jejich jednání, logicky usuzovat i ze samotného skutkového děje. Bude tomu tak zejména v případech, kdy jednání spolupachatelů je natolik neobvyklé, že jiný závěr, než že jde o předem smluvené jednání organizované skupiny spolupachatelů, v jehož rámci má např. některý spolupachatel odvést pozornost poškozeného, jiný trestnou činnost provést a další pak zajistit, aby trestná činnost nebyla odhalena, je logicky vyloučen. Je možno dodat, že v případě rozdělení jednotlivých úkolů u trestné činnosti páchané členy organizované skupiny není třeba, aby byla předchozí dohoda učiněna výslovně či se vztahoval na všechny konkrétní okolnosti provedení činu. Postačí, že si jsou členové organizované skupiny vědomi rozdělení jednotlivých úkolů a v souladu s tímto rozdělením jednají, byť by tak činili způsobem, resp. podle určitého postupu (vzorové chování), který již v minulosti použili, a nikoliv podle pro každý konkrétní případ dohodnutého plánu.

Dále považuje Nejvyšší soud za potřebné poukázat na rozpor mezi skutkovými závěry popsány v tzv. skutkové větě rozsudku nalézacího soudu na jedné straně a odůvodněním rozhodnutí nalézacího soudu na straně druhé, které představuje porušení § 125 odst. 1 tr. ř. Rozpor lze dále shledat i mezi skutkovými závěry popsány v tzv. skutkové větě rozsudku nalézacího soudu a úvahami odvolacího soudu vztahujícími se k posouzení otázky, zda obvinění jednali jako členové organizované skupiny. Pokud odvolací soud uvedl, že není jasné, zda jednání obviněných bylo plánované či náhodné, resp. zda mezi obviněnými došlo k předchozí dohodě nebo zda šlo o spontánní jednání (srov. odůvodnění usnesení odvolacího soudu na str. 4), je tento závěr opačný, než jsou závěry nalézacího soudu uvedené v tzv. skutkové větě odsuzujícího rozsudku.

Nejvyšší státní zástupkyně ve svém dovolání označuje jako dovolací důvod dále i skutečnosti uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. K tomuto je třeba v obecné rovině uvést následující:

Uvedený dovolací důvod v sobě zahrnuje dvě alternativy. Podle první z nich je tento dovolací důvod dán, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí. Jde tedy o případy, kdy bylo zamítnuto nebo odmítnuto obviněným podané odvolání proti rozsudku nalézacího soudu z formálních důvodů uvedených v § 253 tr. ř. bez věcného přezkoumání podle § 254 tr. ř., aniž by byly současně splněny procesní podmínky stanovené trestním řádem pro takový postup. Podle druhé z nich je uvedený dovolací důvod dán tehdy, když v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., byl dán některý z důvodů dovolání uvedených v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Jde tedy o případy, kdy bylo zamítnuto obviněným podané odvolání proti rozsudku nalézacího soudu postupem podle § 256 tr. ř., tj. po věcném přezkoumání odvolacím soudem podle § 254 tr. ř. s tím, že jej odvolací soud neshledal důvodným.

Nejvyšší státní zástupkyně ve svém dovolání výslovně odkazuje na druhou alternativu citovaného zákonného ustanovení, tj. že v řízení, které předcházelo rozhodnutí odvolacího soudu o řádném opravném prostředku proti rozsudku nalézacího soudu, byl dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Za situace, kdy Nejvyšší soud, jak bylo naznačeno výše, shledal, že je v posuzované věci dán namítaný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž uvedený dovolací důvod byl dán již v řízení předcházejícímu rozhodnutí o řádném opravném prostředku, je nutno konstatovat, že výše uvedenými námitkami byl naplněn i dovolací důvod podle druhé alternativy § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání nejvyšší státní zástupkyně je v uvedeném směru opodstatněné,

zrušil podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. napadené usnesení odvolacího soudu. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil Nejvyšší soud rovněž další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Městský soud v Praze se bude věcí znovu zabývat, opětovně projedná podaná odvolání, napraví shora popsané vady, přičemž se zaměří na skutkové okolnosti významné pro právní posouzení otázky, zda obvinění spáchali trestnou činnost jako členové organizované skupiny či nikoliv. Městský soud v Praze k této otázce podle potřeby doplní dokazování, a z hlediska případné změny nebo doplnění skutkových zjištění bude postupovat způsobem uvedeným v § 263 odst. 7 tr. ř.

Podle § 265s odst. 1 tr. ř. je Městský soud v Praze v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto dovolacím rozhodnutí a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)